

det gælder. Det var det ærede Medlem ogsaa inde paa, og det er det, jeg ønsker, vi skal tage fat paa; for vi kan ikke nu i den korte Tid, vi har til Raadighed, komme nogen Vegne ved at fordybe os i Fortiden. Det er Fremtiden, det gælder, og da maa jeg meget stærkt beklage, at den radikale Ordfører ikke holdt fast ved dette: Forsikring fra 1. Januar. Det var, maa jeg tilstaa — jeg vil gerne her komplimentere den højtærede Minister — en ganske fiks og elegant Maade, hvorpaa han mindede den radikale Ordfører om: Jeg har ikke indbragt dette Forslag paa egne Vegne, jeg har indbragt det paa Ministeriets Vegne. Nu ser jeg den ærede Ordfører paa Flugt væk fra sin Udtalelse; det var en ganske fiks Maade, hvorpaa den højtærede Minister saadan i al Venlighed fik givet lidt, hvad man populært kalder Da-da. Men der klang dog igennem Ministerens Udtalelser, saaledes som jeg forstod dem — jeg beklager, hvis jeg har misforstaaet dem — en Villie til at tage Spørgsmaalet om allerede fra 1. Januar at komme over til Forsikringsgrundlaget op til en virkelig Realitetsforhandling med os andre. Og det er et Ønske, jeg meget stærkt maa understrege og meget stærkt maa fastholde. Der er en Betragtning, jeg i den Henseende gerne vil fremføre overfor Ministeren, og som vedrører noget, som jeg synes Ministeren ser ganske forkert paa. Ministeren sagde: Hvad er det med Banker, med dit og dat o. s. v., der anerkender man, at der er ekstraordinære Forhold, men her paa dette Omraade vil man ikke anerkende det. Her skulde vi allerede den 1. Januar kunne rykke over, som om vi havde normale Forhold. Nej, det er aldeles ikke Meningen; det er ikke min Mening, og det er heller ikke Ordføreren for det konservative Partis Mening. Det fremgaar klart, at man anerkender, at der er unormale Tider endnu; man anerkender, at for at Kasserne kan virke paa Forsikringsomraadet, er det nødvendigt, at der en Tid gives ekstraordinære Tilskud, inden vi kan komme over til normale Tider. Det anerkender vi fuldt ud, og nu kan vi forhandle med Ministeren om, under hvilke Forhold det kan komme til at give sig Udslag; hvad vi ønsker, er straks at komme over paa Forsikringens Grund.

Den ærede Minister omtalte mit Ønske om, at Socialraadet skulde have Repræsentanter for Landbruget, og Ministeren mente, at det var repræsenteret gennem Arbejdsgiver- og Mesterforeningen. Det kan jeg ikke indrømme, thi der

har de med Lønningerne at gøre; forsaar vi det angaar Landbrugets Arbejdsgiverafdeling. Men Landbruget her i Landet anser jeg for at være et producerende Hovederhverv. Jeg anerkender fuldstændig alle Erhvervs Berettigelse, og at der skal tages Hensyn til dem alle; men Landbruget er Hovederhvervet, og derfor mener jeg, at det ved saadanne Lejligheder bør repræsenteres ganske selvstændigt. Det skal jo nu ogsaa lykkes, det vil jeg gerne understrege af Ministerens Udtalelse, og det anser jeg for en Fordel i den Virksomhed, her er Tale om, thi jo mere alsidig den er, desto mere Gavn vil den gøre. Jeg vil udtale Ønsket om, at vi straks, naar Udvalget er nedsat, kan gaa i Gang med at forme disse Forslag paa Forsikringens Grund.

Formanden: Det 8de Medlem for Hovedstaden har Ordet for en kort Bemærkning.

Ivar Berendsen: Selv om ærede Medlemmer ikke i al Almindelighed vil indrømme, hvad jeg for Resten tror, de burde indrømme, at jeg ikke hører til dem, der forsøger at trække i Land eller komme væk fra, hvad jeg siger og mener, maatte det i alle Tilfælde kunne forstaaes, at naar jeg taler som Ordfører for mit Parti, har jeg i Forvejen meddelt Partiet mit Standpunkt og faaet Tilslutning dertil, og jeg vilde ikke kunne fravige dette i en Ordførertale. Forholdet er altsaa dette, at Partiets og min Stilling er og hele Tiden har været, som jeg i min korte Bemærkning meddelte. Ifald jeg i min første Tale skulde have udtrykt mig utydeligt paa et enkelt Punkt, som jeg jo maatte forudsætte efter Minister Staunings Ord, maa det være kommet af, at jeg mod Sædvane ikke havde nedskrevet ret nøjagtigt, hvad jeg vilde sige, men at jeg talte frit. Naar det ærede Medlem fra Skern (Sigurd Berg) endogsaa vilde have set i dette lille Mellemspil en Form for venlig Afstraffelse fra den ærede Ministers Side for, hvad jeg havde sagt, vil jeg oplyse, at da jeg kom ned fra Talerstolen, spurgte Ordføreren for Socialdemokratiet, om Ministeren og han da ikke havde misforstaaet mig, naar de havde forstaaet, at jeg sagde saadan og saadan. Og saa sagde jeg: Jo, det ved Gud i Himmelen, De har. Det er en Misforstaaelse. Jeg har ikke blot ikke haft Bemyndigelse til at sige det, men jeg har ikke selv ment at ville sige det. Saa nedskrev jeg straks